

4. Feszítésre ítélték / S gyalázatos kínokra,
Pilátushoz vitették, / Önként ment ez átokra.
Ki ügyét hogy meghallá, / Őt ártatlannak vallá,
Mégis adá keresztfára, / A legkínosabb halálra.
5. Mint Próféta csúffá tették, / Mert befedvén szent fejét,
Verték, s ki verte?, kérdezték, / Kísértvén szent erejét.
Mint Királyt meggyalázák, / Tövissel koronázzák,
Náddal verék a bársonyban, / Csúfolák térdhajtásokban.
6. A fát adván szent vállára, / Mint Pap meggyaláztaték,
Az is lón gyalázatjára, / Hogy megostoroztaték.
A vitézek kifoszták, / És ruháit megoszták;
A nagy bűnöst elereszték, / A szentet fára függeszték.
7. Mily csuda buzgó szerelem: / Meghalni barátiért,
De e kegyes Fejedelem / Meghalt ellenségiért.
Ez lelkünk drága bére, / Mert Isten Fia vére:
Mily drága az az áldozat, / Mellyel romol a kárhozat.

8. Ezért szerzé szent asztalát, / Hogy e jót előadja,
Szenvedését és halálát / Szemeink előtt hagyja.
A kenyér megtörése, / A bornak kitöltése
Lelke, teste szenvedését, / Jelenti megöletését.
9. Ez egyszerű vendégségben / Jézussal egyesülünk,
Egy kenyérből e szentségben / Hívók mind részesülünk.
E rövid szent vacsora / Mutat mennyei jóra;
Ezt az ő kint látott teste / Választottinak kereste.
10. Az Úr sebei mi sebünk, / Halálunk ő halála;
Ő érdeme mi érdemünk, / Részesülés ez nála.
Pecsétli ezt az étel, / Együtt a pohárvétel:
Testét midőn hittel esszük, / Magunk ő testévé tesszük.
11. Ez eledel zálog nekünk, / Hogy lesz mennyben menyegzőnk,
Ezzel hitünk, reménységünk: / Öregbül lelki erőnk.
De mit ér sokszor enni, / E szent vacsorát venni,
Ha lélek szerint nem élünk, / Büntetést enni nem félünk?!